

РЕШЕНИЕ

№ 18815

гр. София, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА В. КИРОВА

като разглежда докладваното от ГЕРГАНА В. КИРОВА Гражданско дело № 20231110135908 по описа за 2023 година

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 422 от ГПК, вр. чл. 415 от ГПК, вр. чл. 79 от ЗЗД, вр. чл. 327 ТЗ и чл. 86 от ЗЗД от „ЛП ТРАНС“ ЕООД, ЕИК 131091885, със седалище и адрес на управление гр. Нови Искър, ул. „Тополите“ № 29, представлявано от Л. П. чрез адв. В. К. против „ОВЕРБИЛД“ ООД, ЕИК 205404301 със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Оборище, ул. Буная № 8, ет. 4, ап. 11, представлявано от И.Г., с искане да бъде постановено решение, с което да бъде признато за установено, че съществува вземане на ищеца в размер от 13 141,54 лв. главница за доставени стоки по фактури с номера, както следва: № 11920/30.11.2021 г.; № 11922/30.11.2021 г.; № 11924/30.11.2021 г.; № 11952/13.12.2021 г.; № 11988/16.12.2021 г.; № 11993/16.12.2021 г.; № 11996/16.12.2021 г., ведно със законната лихва от 24.02.2023 г., както и мораторна лихва в размер на 1 623,36 лв. за периода от падежа на всяка от фактурите до 22.02.2023 г.

В исковата молба се твърди, че ответникът поръчал на ищеца доставка на фракции и асфалт, в изпълнение на което ищецът доставил и прехвърлил собствеността върху стоките, за което издал процесните фактури, но цената за тях /общо в размер на 13 141,54 лв./ не била заплатена, съобразно договореността между страните. Исковата претенция се основава на твърдения, че вземането е претендирано по реда на заповедното производство, но предвид подадено възражение е налице правен интерес от предявяване на установителната искова претенция. Ищецът моли съда да уважи предявените искове.

В срока за подаване на отговор е постъпил такъв със становище, че

исквата молба е недопустима и неоснователна, защото не е доказано дали искът е предявен в предвидения съгласно закона срок. Твърди се, че липсва валидно основание, от което да произтича твърдяното задължение на ответника, че не са представени доказателства за такова, посочва се, че не са ясни параметрите на договореността между страните, оспорва се ищецът да е извършил доставка на съответните стоки. Оспорват се представените доказателства.

Софийският районен съд, първо гражданско отделение, 42 състав, като обсъди представените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване изискванията на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното:

Със заявление по реда на чл. 410 от ГПК „ЛП ТРАНС“ ЕООД, претендира издаването на заповед за изпълнение против „ОВЕРБИЛД“ ООД за сумата от 13 141,54 лв. главница за доставени стоки по фактури с номера, както следва: № 11920/30.11.2021 г.; № 11922/30.11.2021 г.; № 11924/30.11.2021 г.; № 11952/13.12.2021 г.; № 11988/16.12.2021 г.; № 11993/16.12.2021 г.; № 11996/16.12.2021 г., ведно със законната лихва от 24.02.2023 г., както и мораторна лихва в размер на 1 623,36 лв. за периода от падежа на всяка от фактурите до 22.02.2023 г. Искането е уважено с издадената заповед по ч. гражд. дело № 10042/2023 г. по описа на СРС, 25 състав.

По делото са приложени фактури, които са издадени от „ЛП Транс“ ЕООД с получател „Овербилд“ ООД.

От заключението по изслушаната съдебно-счетоводна експертиза се установява, че всички процесни фактури са осчетоводени при ищеца „ЛП ТРАНС“ ЕООД, както и са включени в дневниците за продажби, след извършена справка от НАП се установява, че фактурите са осчетоводени и от „Овербилд“ ООД като са включени в дневниците за покупки и е ползвано право на данъчен кредит, по фактурите не са реализирани плащания и незаплатената главница е в общ размер от 13 142,60 лева. Според заключението размерът на лихвата за забава при съобразяване деня, следващ падежа на всяка една от процесните фактури до 22.02.2023 г. общо възлиза на 1 623,39 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 422 от ГПК, вр. чл. 415 от ГПК е уреден като положителен установителен иск, с който се цели да бъде установено със сила на пресъдено нещо дали съществува вземането, относно което е издадена заповед за изпълнение, когато срещу заповедта за изпълнение е подадено възражение в срока по чл. 414 от ГПК. Следователно този иск има предмет, идентичен с предмета на заповедното производство – подлежи на доказване същото вземане – на соченото основание и в претендирания размер, относно което е издадена заповед за изпълнение. Регламентирането на иска като

положителен установителен иск означава, че е възложено на ищеца да проведе доказване за наличието на материалноправни предпоставки за уважаване на иска – в конкретния случай с оглед това, че се претендира заплащане на цена за извършена търговска продажба съгласно чл. 327, ал. 1 от ТЗ, ищецът следва да проведе доказване, че страните се намират в договорно правоотношение, да установи, че е доставил уговорените стоки, да докаже размера на вземането си. Законът регламентира фикция, че искът се счита предявен на датата на подаване на заявлението, когато исковата молба е постъпила в едномесечен срок, считано от съобщението за възражението, т. е. искът се явява предявен на 24.02.2023 г. Неоснователен се явява доводът на ответника, че искът е недопустим, в която насока съдът намира, че ищецът е спазил предвидения съгласно закона едномесечен срок за предявяване на установителен иск – съобщението с указания за предявяване на иск е връчено на 31.05.2023 г., а исковата молба по установителния иск е постъпила в съда на 28.06.2023 г. С оглед спазването на регламентирувания едномесечен срок искът се счита предявен на 24.02.2023 г.

Обсъдени в съвкупност, доказателствата по делото позволяват да бъде възприето, че исковата претенция подлежи на уважаване. Договорът за търговска продажба се характеризира с поемане на задължение от продавача да прехвърли право на собственост върху уговорените стоки, а за купувача възниква задължение да заплати уговорената цена. В конкретния случай дружеството ищец се позовава на постигната между страните устна договореност относно доставка на фракции и асфалт. С оглед обстоятелството, че и двете страни са търговци, съдът намира, че законът не поставя изискване за спазване на форма относно сключването на договор за продажба на фракции и асфалт, а договорното правоотношение възниква като неформално при наличието на постигнато съгласие между страните относно предмета на продажбеното правоотношение – постигнато съгласие за вида, количеството и цената на доставените стоки. Когато е сключен договор за търговска продажба, ако страните не са уговорили друго, цената е платима при предаване на стоките. Анализирайки събраните в хода на производството доказателства, Софийският районен съд приема, че исковата претенция е доказана по основание, а и по размер за сумата от 13141,54 лева. Съдът счита, че ищцовото дружество е провело доказване, че е изпълнило своите договорни задължения, респективно има право да претендира да му бъде заплатена цената за извършените доставки. Не може да бъде възприет доводът на ответника, че не е доказано съществуване на договорно правоотношение, тъй като не е представен по делото договор. Както беше посочено, законът не поставя изискване за спазване на писмена форма при сключена между търговци сделка. В подкрепа на разбирането, че исковата претенция за заплащане на главница – цена за доставени фракции и асфалт е доказана по основание и размер, съдът отчете заключението по изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, според което процесните фактури, по които ищецът претендира заплащане на цена са осчетоводени и в двете дружества, а

и ответното дружество е ползвало право на данъчен кредит. Съдът намира, че осчетоводяване на фактурите и ползване на данъчен кредит представлява признание от страна на ответника относно валидно възникнало задължение в размер от 13 141,54 лева, представляващо дължима цена за доставени фракции и асфалт. Следователно от значение за преценка дали исковата претенция за заплащане на цената е основателна е дали има плащане от ответника купувач. Доказването на факта на плащане на цената е възложено на купувача, а в хода на производството доказателства да е заплатена цената или част от същата не са ангажирани, а и според заключението по съдебно-счетоводната експертиза липсват доказателства за плащане, а осчетоводената, но незаплатена цена възлиза общо на 13 141,54 лева. Изложените съображения мотивираха съда да приеме, че искът за главница подлежи на уважаване.

Софийски районен съд приема, че исковата претенция е основателна и относно претендираната мораторна лихва от дружеството ищец. Разпоредбата на чл. 86 от ЗЗД предвижда, че ако задължението има падеж, считано от датата, следваща падежа, длъжникът изпада в забава и отговаря за заплащане на обезщетение. В хипотезата, когато е претендирано заплащане на цена по търговска продажба, чл. 327, ал. 1 от ТЗ предвижда, че цената се заплаща при доставяне на стоката. Страните не твърдят, нито доказват да са уговорили друг срок за изпълнение на задължението за заплащане цената на доставените фракции и асфалт, поради което съдът намира, че е приложимо правилото цената да бъде заплатена при получаване на стоките. При липсата на доказателства ответникът да е заплатил цената на доставени фракции и асфалт на падежната дата по всяка от фактурите или в по-късен момент, съдът счита, че и исковата претенция за мораторна лихва подлежи на уважаване изцяло за сумата от 1623,36 лева, отчитайки приетото заключение по съдебно-счетоводната експертиза.

При този изход на делото и като съобрази, че ищецът претендира присъждането на съдебно-счетоводни разноски и адвокатско възнаграждение съдът приема, че в полза на ищеца следва да бъдат присъдени 2306 лева за исковото производство и 1 300,05 лева за заповедното производство.

Водим от гореизложеното, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 от ГПК, вр. чл. 415 от ГПК, вр. чл. 327, ал. 1 от ТЗ и чл. 86 ЗЗД по отношение на „ОВЕРБИЛД“ ООД, ЕИК 205404301 със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Оборище, ул. Буная № 8, ет. 4, ап. 11, представлявано от И.Г., че съществува вземане на „ЛП ТРАНС“ ЕООД, ЕИК 131091885, със седалище и адрес на управление гр. Нови Искър, ул. „Тополите“ № 29, представлявано от Л. П., в размер от 13 141,54 лева (тринадесет хиляди сто четиридесет и един лева и петдесет и четири стотинки) за доставени стоки по фактури №

11920/30.11.2021 г.; № 11922/30.11.2021 г.; № 11924/30.11.2021 г.; № 11952/13.12.2021 г.; № 11988/16.12.2021 г.; № 11993/16.12.2021 г.; № 11996/16.12.2021 г., ведно със законната лихва от 24.02.2023 г. до окончателното изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 1 623,36 лева (хиляда шестстотин двадесет и три лева тридесет и шест стотинки) за периода от 01.12.2021 г. до 22.02.2023 г. , относно което е издадена заповед за изпълнение по ч. гражд. дело № 10042/2023 г. по описа на СРС, 25 състав.

ОСЪЖДА ОВЕРБИЛД“ ООД, ЕИК 205404301 със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Оборище, ул. Буная № 8, ет. 4, ап. 11, представлявано от И.Г. да заплати на основание чл. 81 от ГПК, вр. чл. 78, ал. 1 от ГПК на ЛП ТРАНС“ ЕООД, ЕИК 131091885, със седалище и адрес на управление гр. Нови Искър, ул. „Тополите“ № 29, представлявано от Л. П. сумата от 2306 (две хиляди триста и шест лева) лева съдебноделоводни разноси и заплатено адвокатско възнаграждение за исковото производство и сумата от 1 300,05 (хиляда и триста лева и пет стотинки) лева сторени съдебноделоводни разноси и заплатено адвокатско възнаграждение за заповедното производство.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____